

En Forhøielse af denne Pension kan kun skee ved en Lov.

For enhver Anden, der paa samme Maade har været ansat i Statens Tjeneste og affstediges af ovennævnte Grunde for Udløbet af 25 Aar, fastsættes Pensionen ved Lov.

Den, som ikke har været fast ansat, faaer, ved at tjene Staten i 25 Aar, samme Krav paa Pension som de fastansatte. Embedsmænd ved Stikfælselse ansæes for at staae i Statens Tjeneste, naar deres Lønning bestemmes i Finantsloven.

Communerne bestemme selv deres Embedsmænds Pensioner.

At den, der har fyldt sit 70de Leveaar, kan kræve sin Afsted for Alder, maa erkjendes for rigtigt, men vi see ikke Nødvendigheden af, at han da selv om han har tjent Staten i meget kort Tid, skal have to Trediedele af sin Lønning i Pension og foreslaae derfor, at den dertil sigtende Bestemmelse udgaaer af Loven.

Naar Udkastet bestemmer, at den Embedsmand, der ved Udførelsen af sin Tjeneste kommer saaledes til Skade, at han maa affstediges, stedse skal faae sin fulde Embedsindtægt i Pension, da kan Udvalget allerede af den Grund ikke villige dette, at det ovenfor har foreslaaet den Regel, at ingen Embedsmand (den i Grundloven for Dommere gjorte Undtagelse naturligvis fraregnet) kan faae mere end to Trediedele af sin Lønning i Pension; men det maa idethelse ønske enhver Bestemmelse herom ude af Pensionsløven, paa Grund af de store Vanskeligheder ved Definitionen, af det Udtryk: at komme til Skade, og Umuligheden af i de fleste mødende Tilfælde at bestemme, om en Embedsmand er kommen til Skade i sin Tjeneste eller udenfor den. Ved Forslaget er der formodentligt taget fortrinligt Hensyn til de Militaire; men for disse bør der desl sørges ved Invalideloven, desl maa man saavel for dem som for de øvrige Embedsmænd finde paa en anden Udvei til at belønne særegne Fortjenester af Staten og en ualmindelig Doferselse i Statens Tjeneste.

Det vil nemlig ikke let undgaae Nogets

Opmærksomhed; at der saavel ved det af Udvalget foreslaaede System som ved enhver Pensionsløve maa kunne indtræde Tilfælde, hvori Loven paa Grund af ganske særegne Omstændigheder bliver ubillig, og at Staten bør holde sig en Vei aaben til at bøde paa saadanne Mangler. Men efter Udvalgets Mening bør dette ikke kunne skee uden ved en Beslutning, hvori den lovgivende Magt som skattebevilligende tager Del, og en saadan maa altsaa Regjeringen fremkalde, naar den i enkelte Tilfælde, paa Grund af særegne Omstændigheder vil bevirke en Afvigelse fra Pensionsløvens Bestemmelser.

Vartpenge synes ikke alene at kunne tilkomme den Embedsmand, hvis Embede indtages, men ogsaa den, hvis Tjeneste af anden ham utillregnelig Marsag ikke maatte benyttes, naar han hverken er gammel eller svagelig, og der iøvrigt er Grund for Regjeringen til at forbeholde sig hans Tjeneste. Men Udvalget maa udtale den Ansøelse, at hele Spørgsmaalet om Vartpenge neppe hører hjemme i Pensionsløven; thi Vartpenge er en Art Gage og ikke en Art Pension, og om end denne Synsmaade hidtil ingenlunde har været fastholdt i vor Administration, er det derfor ikke mindre nødvendigt, at den i Fremtiden fastsættes. Spørgsmaalet om Vartpenge er desuden i mange Henseender ikke frit for Vanskeligheder; det er saaledes meget tvivlsomt, hvor længe en Embedsmand skal kunne staae paa Vartpenge, under hvilke Vilkaar han skal stilles, naar han indkaldes til Tjeneste, og hvilken Indflydelse den Tjeneste, som han da gjør, skal have paa den Pension eller de Vartpenge, som senere kan tilstaaes ham; at dette Forhold hidtil ikke har været ordnet paa en tilfredsstillende Maade, fremgaaer af flere Andragender til Thinget fornemmelig fra de Officierer paa Vartpenge, som have gjort Tjeneste i den sidste Krig, og som i det Hele synes ved Vaabensstillstandens Afslutning at være blevne saa haardt behandlede, at Udvalget maa foreslaae Thinget, at deres Andragender henvises til Ministeriet. Her trænge vi altsaa til et nyt Regulativ, som Udvalget antager passende at kunne sættes i Forbindelse med en Tjenestelov for Embedsmænd, hvoraf vi i flere Henseender føle Savnet.